De ꝯſideracōne hūane miſerie. Ca.xxij

Iſer es vbicūqꝫ fueris ⁊ quocūqꝫ te verteris niſi ad deum te cōuerteris. Quid turbaris q̄ nō ſuccedit tibi ſicut vis ⁊ ꝯſideras. quis eſt q̄ habꝫ ōīa ſcdm ſuā volūtatē. nec ego nec tu. nec aliquis hominū ſup terrā. Nemo eſt in mūdo ſine aliq̄ tribulacione vel anguſtia. Quis rex ſit vel papa. Quis eſt qui meliꝰ habet. Votiqꝫ qui pro deo aliquid pati valēt. Dicūt mlti imbecilles ⁊ infirmi Ecce quā bonā vitam ille homo habꝫ. quā diues. quā magnꝰ. quā potēs ⁊ excelſus Sed attēde ad celeſtia bona. ⁊ videbꝭ ꝙ ōīa iſta tpalia nulla ſūt: ſed valde incerta ⁊ magis grauancia. qꝛ nūquā ſine ſoliatudine et timore poſſidenᵗ. Nō eſt hominis feliatas habere temporalia ad habūdāciā. ſed ſufficit ei mediocritas. Vere miſeria eſt viuere ſup terrā Q̄to homo voluerit eſſe ſpiritualioꝛ. tanto p̄ſens vita fit ei amarioꝛ. quia ſentit meliꝰ et videt clariꝰ humane corrupcōnis defectꝰ Nā cōmedere. bibere. vigilare. dormire. quieſcere ⁊ laborare. ⁊ ceteris neceſſitatibꝰ nature ſbiacere Vere magna miſeria eſt ⁊ afflictio homini deuoto. qui libenter eſſet abſolutus ⁊ liber ab ōi peccato. Valde enim grauatᵗ īterioꝛ ho

mo neceſſitatibꝰ corporalibꝰ in hoc mūdo. Vn
de propheta deuote rogat quatenꝰ liber ab iſ-
tis eſſe valeat. dicēs. De neceſſitatibꝰ meis
erue me dn̄e. Sed ve nō cognoſcētibus ſuam
miſeriam Et amplius ve illis qui diligūt hāc
miſeriā et corruptibilē vitā. Nā in tantū qui
dam hanc āplectūtur. licet eciam vix neceſſa-
ria laborando aut meditando habeant. vt ſi
poſſūt hic ſemꝑ viuere. de regno dei michil cu
rarent. O inſani et infideles corde. qui tā ꝓfū-
de in terrenis iacent. vt michil niſi carnalia ſa
piant. Sed miſeri ad huc in fine grauiter ſēci
ent ꝙ̄ vile et michilū erat ꝙ amauerūt. Sācti
autē dei et omnes deuoti amici criſti nō atten
derunt que carni placuerunt. Nec que in hoc
tempore floruerunt. ſed tota ſpes eorū et inten
cio ad eterna bona anhelabant Ferebat̄ to-
tum deſideriū ip̄orum ad mēſura et inuiſibilia
ne amore viſibilium traherentur ad infima.
Noli frater amittere confidenciam proficiēdi
ad ſpiritualia. adhuc habes tempus et horam
Quare vis procraſtinare propoſitum tuum
Surge et inſtanti incipe et dic. Nunc tem-
pus eſt faciendi. nunc tempus eſt pungnan
di. nūc tempꝰ aptum eſt emendandi. Quā
do male habes et tribularis. tūc tempꝰ eſt ꝓ-
merendi. Oportet te tranſire per ignem et

aquam anquam venies in refrigeriū. Niſi ti-
bi vim feceris viciū nō ſuperab Quādiu iſtd
fragile corpus gerimus. ſine peccato eſſe non
poſſum9. nec ſine tedio ꝛ dolore viuere Liben
ter haberem9 ab omni miſeria quietē Sed qꝛ
ꝑ peccatum ꝑdidim9 innocenciam. amiſimus
eciā veram beatitudinē. Ideo oportet nos te-
nere paciencia. ꝛ dei expectare miſericordiaꝫ
donec trāſeat iniquitas hec: ꝛ mortalitas ab-
ſorbeat a vita. O quāta fragilitas hūana q̄
ſemꝑ prona eſt ad vicia. Hodie ꝯfiteris pec-
cata ꝛ cras iterum perpetras confeſſa. Nunc
ꝓponis cauere: et poſt horam agis quaſi nihil
proprofuiſſes. Merito ergo noſipſos humili
are poſſum9. Nec vnquaꝫ aliquid magni de
nobis ſentire. qꝛ tam fragiles et inſtabiles
ſumus Cito etiaꝫ poteſt perdi ꝑ negligenciaꝫ
q̄ multo labore vix tandem acquiſitum eſt
per graciaꝫ. Quid fiet de nobis adhuc in fine
qui tepeſcim9 tam mane Ve nob ſi ſic volum9
declinare ad quieteꝫ quaſi iam ſit pax ꝛ ſecu-
ritas. cum necdū appareat veſtigiū vere ſan
ctitatis in noſtra cōuerſacione. Bene op9 eſſꝫ
q̄ adhuc iterum inſtrueremur tanq̄ boni no
uicij ad mores optimos. ſi forte ſpes eſſet de
aliqua futura emendacione et maiori ſpiritu
ali profectu.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf